

เทศนาโดย Dr. Takamitsu Muraoka

7 ธันวาคม 2012

พระธรรมลูกา 7:36-49

หัวข้อ: รักเกินคำบรรยาย

เฟลิกซ์ เมนเดลซอน นักสะสมเนื้อเพลงที่เรียกกันว่า “บทเพลงที่ปราศจากคำบรรยาย” ดังนั้นคำเทศนาของผมในเช้าวันนี้ จึงให้ชื่อว่า “รักที่ปราศจากคำบรรยาย” แต่ชื่อพระธรรมที่ผมจะแบ่งปัน ปรากฏว่ามีคำภาษาอังกฤษมากถึง 350 คำ! บางทีผมควรจะยืนอยู่เฉยๆ และไม่ต้องพูดอะไร สัก 20 นาทีหละกัน?

เรื่องราวของพระธรรมตอนนี้เป็นเรื่องราวที่ชัดเจนมากเกี่ยวกับการให้อภัยและความรัก ทั้งสองคำนี้เป็นคำใหญ่ ผมกลัวว่ามันจะใหญ่มากกว่าที่จะแบ่งปันให้จบได้ภายใน 20 นาที

การให้อภัย. พระเยซูทรงเปรียบเทียบความบาปกับการมีหนี้สิน เมื่อพระองค์ทรงสอนให้เราอธิษฐาน ทรงสอนว่า “ขอทรงยกหนี้ของข้าพระองค์ (พระคัมภีร์ไทยแปลว่า ‘ขอทรงยกบาปผิดของข้าพระองค์’) เงินหนึ่งเหรียญเดนาเรียน ถูกจ่ายให้สำหรับค่าแรงหนึ่งวัน สมมุติว่าเท่ากับ 300 บาท ดังนั้น 50 เหรียญ เดนาเรียน ก็น่าจะประมาณ 15,000 บาท ซึ่งเป็นตัวเลขที่ไม่มากไม่น้อย อย่างน้อยก็สำหรับผม ผมเองไม่ใช่เศรษฐีอเมริกัน ที่จะเขียนเช็คส่งจ่ายเงินจำนวนมากถึง \$ 40,000 เพื่อร่วมงานหาทุนให้กับโอบามา ดังนั้นเงิน 500 เหรียญ เดนาเรียน จึงยังไม่ต้องพูดถึง มันมากเกินไป และเพื่อที่เราทั้งหลายจะเข้าใจและซาบซึ้งกับเรื่องการอภัยโทษบาปที่เราทั้งหลายได้รับจากพระเจ้า เราจำเป็นต้องทราบก่อน ว่าเป็นหนี้บาปต่อพระเจ้า และต่อเพื่อนบ้านของเรา มากแค่ไหน ที่นี่เราไม่ได้กำลังพูดถึงเรื่องบาปกำเนิด แต่กำลังพูดถึงบาปที่เราทำในชีวิตประจำวัน บาปที่ทำผิด ประพฤติผิดจริงๆ หญิงสาวในพระธรรมตอนนี้ได้รับการบรรยายว่าเป็นคนบาป เราไม่ทราบเธอทำบาปอะไรในอดีตบ้าง แต่พระเยซูตรัสถึง “ความผิดของนางซึ่งมีมาก” (ลูกา 7:47) หญิงคนนี้เองก็ตระหนักดี ในบาปหนาที่เธอทำในอดีต เธอรู้ตัวดีว่าเธอเป็นพวกที่คงไม่มีใครยกโทษให้ เธอคงจะอธิษฐานกับพระเจ้าเหมือนอย่างที่ยอห์นากล่าวว่า “ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่” (โยนาห์ 4:3) เธอคงคิดเช่นนี้จนกระทั่งได้พบกับพระเยซู

ความรัก. คำนี้หมายความว่าอะไรในเรื่องราวตอนนี้? พระเยซูทรงอธิบายอย่างชัดเจนให้กับซีโมน ผู้ที่ตอบว่า “คนที่นายได้โปรดยกหนี้ให้มาก ก็เป็นคนที่รักนายมาก” (ลูกา 7:43) คนที่เป็นหนี้น้อยอาจจะพิมพ์พร้อมเดินจากไปว่า “เงินแค่ 50 เดนาเรียน จะซื้ออะไรได้บ้าง หากเจ้าหนี้ฉันใจดี เงินแค่นี้ไม่ต้องจ่ายก็ได้ ขนหน้าแข็งคงไม่ร่วงหรอก” แต่เพื่อนคนที่เป็นหนี้มากคงไม่คิดแบบนี้ แต่คงจะประทับใจกับเจ้าหนี้มากที่เจ้าหนี้มีใจเมตตา และยินดียกหนี้มากมายให้เขา ผมเห็นว่า “คนที่รักนายมาก” ในบริบทนี้ คงรวมถึงการแสดงความเคารพและซาบซึ้งใจกับเมตตาที่ได้รับนั้น รวมทั้งแนวความคิดที่เจ้าหนี้แสดงออกเป็นการกระทำที่เห็นได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความเมตตาและความเห็นอกเห็นใจ ลูกหนี้ที่ได้รับการยกหนี้คงอยากเลียนแบบพฤติกรรมการอภัยโทษเช่นเดียวกันนี้

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอธิบายให้กับซีโมนและแซกฟาริสีในเวลานั้น โดยการชี้ให้เห็นถึง สาม สิ่งที่ซีโมน ในฐานะเจ้าของบ้าน ไม่ได้ทำทั้งๆที่ควรทำ ซึ่งเป็นสามสิ่งที่ยกย่องหญิงสาวผู้ได้ชื่อว่าเป็นคนบาป ไม่ได้รับเชิญและไม่เป็นที่ต้อนรับ กลับเป็นผู้กระทำในสิ่งที่เจ้าของบ้านควรทำ

เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านนั้น ซีโมน ไม่ได้ต้อนรับ โดยการนำน้ำมาล้างเท้าแขก แต่หญิงนั้นชำระเท้าของพระองค์ด้วยน้ำตาของนาง

ซีโมน ไม่ได้จับต้อนรับ แต่หญิงนั้นจับต้อนรับที่เท้าของพระเยซู

ซีโมน ไม่ได้นำน้ำมันหอมมาชโลมศีรษะพระเยซู แต่หญิงนั้นได้เทน้ำมันหอมชโลมเท้าของพระองค์

สิ่งที่ซีโมนควรทำ แต่ไม่ได้ทำ เป็นสิ่งที่ถือว่าเป็นหน้าที่ทั่วไปที่เจ้าของบ้านที่ดีควรกระทำ ไม่ใช่เป็นเรื่องที่พิเศษ นอกเหนือการเป็นเจ้าบ้านที่ดี

ในทางตรงกันข้าม การกระทำของหญิงนั้นแสดงออกด้วยความจริงใจ ด้วยความเคารพสูงสุด และด้วยความสำนึกในพระเยซู เป็นการกระทำที่ซีโมนเจ้าของบ้านควรทำแต่ไม่ได้ทำ คำกริยาในภาษากรีกที่ใช้ในข้อ 38 มีคำว่า ร้องไห้ หลังน้ำตาเปียก เอาผมเช็ด จูบ เทน้ำมันหอม กริยาเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าเธอทำซ้ำๆ หลายครั้ง เธอไม่ได้แค่จูบพระเยซูสามครั้งแล้วยิ้มให้ เหมือนอย่างที่คนทำกันในฮอลลีวูด การร้องไห้ จูบ คำนับ และเทน้ำมันหอม เป็นอาการที่ทำแล้วมีหยุดพักบ้าง แต่ที่เธอทำไม่หยุดเลยคือการร้องไห้ น้ำตาพากันไหลอาบแก้มทั้งสองข้างของเธอ ไหลลงแทบเท้าของพระเยซู เป็นน้ำตาแห่งความโศรกเศร้า น้ำตาแห่งความสำนึก แห่งความชื่นชมยินดี และความหวัง องค์พระเยซูเองทรงสัมผัสได้ถึงการต้อนรับพระองค์ที่หญิงนี้แสดงออก เพราะพระองค์ตรัสว่า “ตั้งแต่เราเข้ามา หญิงนี้ไม่ได้หยุดจูบเท้าของเรา” (ข้อ 45) แทนที่จะใช้น้ำล้างเท้า หญิงนี้กลับใช้น้ำตาของตัวเอง และเพื่อที่จะเช็ดน้ำตานั้น เธอใช้ผมของตัวเอง ปกคิหญิงสาวคงไม่ปล่อยผมที่มัดเรียบร้อยแล้วออกสยายในที่สาธารณะ แต่หญิงคนนี้ไม่สนใจผมของเธอ น้ำมันหอมที่ซีโมนควรจะใช้ในฐานะเจ้าของบ้าน น่าจะเป็นน้ำมันมะกอก ราคาประมาณ 50 บาท แต่หญิงคนนี้ก็กลับนำน้ำมันหอมราคาแพงมากใส่ผอบ และแทนที่จะหยดน้ำมันนั้นลงที่ปลายนิ้วของเธอและแตะดูที่เท้าของพระองค์ เธอกลับยกผอบขึ้น และเทน้ำมันนั้นลงบนเท้าของพระเยซู

ผมพบว่า การกระทำของหญิงนี้เป็นเรื่องที่น่าตื่นตาตื่นใจมาก ในเรื่องนี้ เท้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับการเอ่ยถึง ถึง เจ็ด ครั้ง—หญิงนั้นยืนอยู่หลังใกล้ พระบาทของพระองค์, เธอเทน้ำมันหอมบนเท้าหรือพระบาทของพระองค์, และพระเยซูตรัสว่า: นางมิได้หยุดจูบเท้าของพระองค์ ทั้งหมดเจ็ดครั้งนี้ พระเยซูเองทรงกล่าวถึงเท้าพระองค์ว่า “เท้าของเรา” ถึงครั้ง ในเวลาที่พระองค์ใกล้จะถูกตรึงที่ไม้กางเขน ที่ที่แสดงความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้แก่มนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงล้างเท้าให้กับเหล่าสาวกของพระองค์ รวมทั้งศิษย์ทรยศด้วย ที่นั่นพระคัมภีร์บันทึกไว้ (ยอห์น 13:1): พระองค์ทรงรักพวกเขา (สาวก) จนถึงที่สุด การล้างเท้าของพระองค์ให้กับพวกสาวก เป็นการกระทำที่แสดงให้เห็นความรักชนิดที่แสดงให้เห็น และที่ต้องการให้สาวกปฏิบัติต่อกันและกัน และต่อผู้อื่นในโลกนี้

เมื่อพระเยซูทรงตรัสกับซีโมนว่า “ความคิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้ว เพราะนางรักมาก” (7:47) ผมไม่คิดว่าองค์พระเยซูจะพูดในทำนองว่า: “บัดนี้เจ้าได้รับการอภัยโทษบาป เพราะสิ่งที่เจ้าได้ทำให้กับเรา และเพราะทำที่ที่เจ้าได้ทำนั้น เป็นการแสดงความรักของเจ้า เจ้าจึงสมควรได้รับการอภัย” ที่จริงไม่ใช่เช่นนั้น แท้จริงแล้ว พระเยซูต้องการกล่าวกับซีโมนว่า “ซีโมนเอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วว่า การกระทำของเธอเป็นการพิสูจน์แล้วว่า เธอได้รับการอภัยแล้ว เมื่อหญิงนี้ได้เข้ามาในบ้านเมื่อตอนเย็นนั้น ความคิดบาป

ของเธอได้รับการอภัย ยกโทษบาปแล้ว” นี่คือความหมายที่พระเยซูหมายถึง เพราะพระองค์หันไปหาหญิงนั้นและกล่าวว่า “ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด” (ข้อ 50) พระเยซูหมายถึงอะไรเมื่อกล่าวถึง “ความเชื่อของเจ้า”? เป็นไปได้ว่า หญิงนี้คงจะเคยได้ยินสิ่งที่พระเยซูสอน หรือเคยเห็นการกระทำที่สำแดงความเมตตาความรักของพระองค์ หรือเคยได้ยินสิ่งเหล่านั้น ซึ่งน่าจะเป็นสิ่งที่เธอคงสรุปกับตัวเองว่า ตัวเธอนั้นน่าจะมีหวัง และอาจเป็นที่รักของพระเจ้า เป็นเรื่องปกติหากเธอจะเชื่อว่าพระเจ้าทรงใส่ใจแม้กับคนอย่างเธอ และทรงปรารถนาที่จะอภัยบาปโทษให้เธอ ไม่เพียงแต่เธอปรารถนาที่จะได้รับยกโทษ แต่บัดนี้เธอตระหนักว่าในอดีตเธอเคยเดินในทางที่พระเจ้าไม่ทรงปรารถนา เธอจึงตั้งใจใหม่ที่จะมาเพื่อชำระล้างอดีตของเธอ ที่นี้ ที่บ้านหลังนี้ บุรุษผู้ยิ่งใหญ่อย่างพระเยซู พระองค์ทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต นั่นคือความเชื่อที่ทำให้เธอรอด

{เพลง No. 139 Take Me As I Am (เนื้อเพลงในหน้าสุดท้าย)}

เมื่อหลายปีก่อน มิงงานฟื้นฟูจิตกันมากมายหลายครั้งตามเมืองใหญ่ๆ ในประเทศสกอตแลนด์ ครั้งหนึ่งมีหญิงสาวคนหนึ่ง เริ่มวิตกกังวลเกี่ยวกับสภาพจิตวิญญาณของตัวเอง เมื่อกลับจากงานฟื้นฟูงานหนึ่ง เธอได้ไปพบกับศิษยาภิบาลของเธอ และถามศิษยาภิบาลว่า ทำอย่างไรเธอจึงจะรอดได้

“โอ้ ลาสซี” ศิษยาภิบาลตอบ “อย่าตระหนกไปเลย เพียงแค่เปิดพระคัมภีร์อ่านและอธิษฐาน และเธอก็สงบใจได้”

แต่หญิงที่น่าสงสาร ผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออก ร้องไห้เสียงดังว่า “อาจารย์คะ ดิฉันอ่านหนังสือไม่ออก ดิฉันอธิษฐานก็ไม่เป็น พระเยซูเจ้าข้า ช่วยรับดิฉันด้วย รับอย่างที่ดิฉันเป็น!”

และนี่เอง ที่ทำให้เธอได้กลายเป็นผู้ติดตามองค์พระเยซูคริสต์ อีไลซา แฮมมิลตัน นักแต่งเพลงนมัสการชื่อดังในสมัยศตวรรษที่ 19 ได้อ่านเรื่องนี้จากหนังสือพิมพ์ และแต่งเพลงนี้ เพลงที่เราฟังไปเมื่อสักครู่

ยิ่งไปกว่านั้นหญิงคนนี้ไม่ได้อธิษฐานสารภาพบาป ในทางตรงกันข้าม เราไม่ทราบว่ามีช่วงเวลาเหลื่อมล้ำกันสักกี่นาที ตั้งแต่เวลาที่เธอเดินเข้ามาในบ้าน ได้รับการฟื้นฟู และออกจากบ้านของซีโมน สิ่งที่เราพบในตอนนี้เป็นบทสนทนาระหว่างพระเยซูกับซีโมนเจ้าของบ้าน เราไม่พบสักคำพูดเดียวของหญิงนี้ เธอไม่ได้พูดว่า “โอ้ ขอพระคุณ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์รักพระองค์มาก” เราพบว่า เธอเงียบไม่ได้พูดอะไรเลย เวลานั้นเป็นเวลาที่มีผู้คนมากมายในบ้านหลังนั้น ได้เป็นพยาน ได้เห็นถึงความซาบซึ้งที่เธอแสดงออก เนื่องจากการอภัยโทษบาปโดยพระเมตตาคุณของพระเจ้า เธอซาบซึ้งในพระกรุณาคุณของพระเยซูที่ชี้ทางที่ถูกต้องให้เธอเดิน และเป็นแหล่งพลังให้เธอมีกำลังก้าวต่อไปในทางนั้น เธอจึงรักอย่างซาบซึ้งในบุตรมนุษย์นั้น ผู้ที่ใส่ใจแม้ในสิ่งเล็กน้อยที่เธอมอบให้ เหมือนกับเศรษฐีชาวฝรั่งเศส ชื่อว่า ฟิลิป ผู้ที่ป่วยและพิการที่ขาไม่สามารถเดินได้ แต่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ทุกวันโดยคนรับใช้ชายผิวดำ คนแอฟริกันแห่งเมืองเซเนกาลีส ทั้งนายและบ่าวคู่นี้มีเรื่องราวที่น่าประทับใจและถูกนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ เมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว ในชื่อ The Untouchables องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่เพียงแต่ไม่เคยที่ถูกลืมผลโดยผู้หญิง โดยเฉพาะหญิงที่สังคมนับถือ คุณหมื่นเหยียดหยาม และไม่รักเธอ แต่พระองค์ยังทรงแต่งตั้งผู้สืบทอดคนโรคเรื้อน 11 คนนั้น โดยไม่สวมถุงมือ ทรงรักษา ชำระพวกเขาให้หาย ซีโมนคนชอบธรรมรู้จักหญิงคนนี้ดี และรู้ว่าเธออาชีพ

อะไร แต่ไม่รู้จิตใจของเธอ แต่พระเยซูทรงทราบจิตใจของหญิงนี้ ทรงยอมให้สัมผัสไม่เพียงแต่มือของเธอ และรวมทั้งใจของเธอด้วย

ในอัตชีวประวัติของวิลเลียม บูธ ผู้ก่อตั้ง Salvation Army ผมได้อ่านเรื่องราวของเขา มันเกี่ยวกับมิชชันนารีที่ถูกส่งไปโดย Salvation Army คือส่งหญิงสาว หน้าตาดี ผิวดำ นัยน์ตาสีฟ้า เป็นหญิงน่ารักจากเมืองดันดี (ประเทศสกอตแลนด์) เธอชื่อ อลิซาเบธ เกอิกี้ เธอถูกส่งไปทำงานที่ประเทศอินเดียในหมู่คนชนชั้นที่ต่ำที่สุดของสังคม เป็นพวกที่ได้ชื่อว่า Untouchables หรือพวกที่ไม่มีใครอยากแตะต้องด้วย เธอเองรู้สึกผิดหวังกับงานที่ดูจะไม่เกิดผล วันหนึ่งชาวบ้านนำชายคนหนึ่งมาหาเธอ เขาร้องด้วยความเจ็บปวดเพราะมีหนามใหญ่ตำอยู่ที่เท้าของเขา เธอเองมีเพียงยาพื้นฐานและอุปกรณ์ทำแผลธรรมดาๆ เธอเองไม่มีคีมหนีบหนาม เธอจึงใช้ฟันขาของเธอ ก็ครอบหนามนั้นและออกแรงใช้ฟันถอนหนามนั้นออกมาจากเท้าของชายคนนั้น วันถัดมา เมื่อหายเจ็บแผลแล้ว ชาวบ้านพากันกลับมาหาเธออีก เพราะต้องการรู้จักพระเจ้าของเธอมากขึ้น ทั้งชายที่ได้รับบาดเจ็บและภรรยาของเขา แม้จะไม่เคยได้ยินคำเทศนาของมิชชันนารีมาก่อน แต่เมื่อได้ฟัง ทั้งสองก็ได้รับความรอดเป็น Salvationists พวกเขาเข้าใจว่า เพื่อที่จะช่วยชีวิตคนอินเดียคนหนึ่ง หญิงคนขาคอนนี้ ได้ยอมวางริมฝีปากของเธอ ซึ่งนับเป็นอวัยวะที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของร่างกาย และลงบนส่วนที่นำรังเกียจที่สุดของร่างกายคนอินเดีย นั่นคือ เท้าของเขา ดังนั้น สิ่งที่พวกคริสเตียนได้กระทำ จึงเป็นสิ่งที่มีความหมายมากสำหรับพวกเขา

พระธรรม 1 ยอห์น 3:18 กล่าวว่า “*ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยปากเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง*”

ขอเราทั้งหลายอธิษฐานและทูลขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ทรงสำแดงแก่เรา ว่าเราควรทำอย่างไรในการที่จะฝึกแสดงความรักต่อกันและกันในแต่ละวันของชีวิตเรา เราควรทำอะไร และทำอย่างไร และอะไรที่เราควรหยุดทำ อาเมน.

Take Me As I Am

1. Jesus my Lord to thee I cry Unless thou help me I must die;

O bring thy free salvation nigh. And take me as I am.

(*) Take me as I am, Take me as I am. O bring thy free salvation nigh, And take me as I am!

2. Helpless I am, and full of guilt, But yet for me thy blood was spilt, And thou can't make me what thou wilt; But take me as I am! (*)

3. I thirst, I long to know thy love, Thy full salvation I would prove; But since to thee I cannot move. O take me as I am.

4. If thou hast work for me to do, In spire my will, my heart renew, And work both in and by me, too, But take me as I am!